ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ บทบาทของไทยในการสร้างสันติภาพในกัมพูชา

ชื่อผู้เขียน นางสาวจิราพร บุญยมัย

ชื่อปริญญา สิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)

สาขาวิชา ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ปีการศึกษา 2545

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. รองศาสตราจารย์ คร.ธนาสฤษฎิ์ สตะเวทิน ประธานกรรมการ

2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คร.กฤษณา ไวสำรวจ

3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คนับ ทองใหญ่

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ศึกษาถึงการคำเนินนโยบายของไทยต่อปัญหากัมพูชา หลัง จากที่เวียคนามเข้ายึดครองกัมพูชาในปี ค.ศ.1979 จนกระทั่งปัญหากัมพูชาเริ่มคลี่คลาย ลงหลังการเจรจาสันติภาพที่กรุงปารีสในปี ค.ศ.1991 เป็นระยะเวลาประมาณ 12 ปี

ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลไทยนับตั้งแต่นายกรัฐมนตรีพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ และ หลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ได้พยายามแก้ใจปัญหากัมพูชาจนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ ตั้งไว้ นั่นคือ การพยายามให้เวียคนามถอนกำลังทหารออกจากกัมพูชา การผลักคันให้มี การเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตยในกัมพูชา

การคำเนินนโยบายในสมัยรัฐบาลพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ มุ่งเน้นการกดคัน เวียคนามให้ถอนทหาร ตลอดจนไม่ยอมรับรัฐบาลเฮง สัมริน – ฮุนเซน ที่เวียคนามจัดคั้ง ขึ้น ตลอดจนพยายามผลักคันปัญหากัมพูชาให้เป็นปัญหาที่นานาชาติควรจะมีส่วนร่วม แก้ไจ

การคำเนินนโยบายในสมัยรัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ กระแสโลกเริ่มปรับ เปลี่ยน สงครามเย็นใกล้จะจบลง ทุกประเทศให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจ ใน สภาพการเปลี่ยนแปลงคังกล่าวนี้ รัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัน มีการปรับเปลี่ยน T141911
สภาพการเปลี่ยนแปลงคังกล่าวนี้ รัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัน มีการปรับเปลี่ยน
นโยบายเน้นเศรษฐกิจนำความมั่นคง เสนอ นโยบายแปรสนามรบเป็นตลาดการค้า
หันมาเจรจาประนีประนอมกับรัฐบาลอุน เซน การกระทำคังกล่าว มีทั้งฝ่ายที่เห็นด้วย
และไม่เห็นค้วย ทำให้นานาชาติ หน่วยงานราชการ นักวิชาการวิพากษ์วิจารณ์และเกิด
ความสับสนต่อแนวนโยบายใหม่ อย่างไรก็ตาม การดำเนินนโยบายของไทยต่อปัญหา

กัมพูชาก็ประสบความสำเร็จค้วยคื

นอกจากนี้ สถานการณ์โลกเข้าสู่ภาวะผ่อนคลายลงนับตั้งแต่นายมิคาอิล กอร์บาชอฟ ขึ้นเป็นผู้นำของสหภาพโซเวียตในปี 1985 มีความสำคัญต่อการแก้ปัญหากัมพูชาด้วย นายมิคาอิล กอร์บาชอฟ ปรับเปลี่ยนการคำเนินนโยบายต่อประเทศต่างๆ โดยเฉพาะเริ่ม ปรับความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจ สหรัฐอเมริกาและจีน และทั้ง 3 ประเทศเห็น ห้องกันในการแก้ไขปัญหาข้อขัดแย้งในภูมิภาคต่างๆ รวมทั้งปัญหากัมพูชา เนื่องจากทั้ง 3 ประเทศเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังในการให้ความสนับสนุนแก่เวียดนาม และกัมพูชา การ ตัคสินใจเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหากัมพูชาอย่างจริงจังจึงส่งผลให้สถานการณ์ ในกัมพูชาคลี่คลายลงในทางที่ดี

This thesis studies the conduct of Thai Foreign policy towards the Cambodia problem which began with the invasion of Vietnamese forces in 1979 and ended with the signing of Paris Peace agreement in 1991.

The study finds that the successive governments of General Prem Tinsulanond and General Chatichai Choonhavan were successful in accomplishing the ultimate goal: the withdrawal of the Vietnamese forces from Cambodia, and a democratic election in Cambodia afterwards.

In the Prem administration, the emphasis of Thai foreign policy was on the pressure on Vietnam to withdraw its troops from Cambodia, nonrecognition of the Vietnamese-established Heng Samrin – Hun Sen regime, and the attempt to deal with the Cambodia problem on the international multilateral basis. The Chatichai Government came into power at the time when the world situation was changing, leading to the end of the "Cold War". Countries have paid more attention to economic development in the conduct of foreign policy. Within this circumstance the government adopted the economic—led foreign policy proclaiming to "change the battlefield into the marketplace", thereby taking more conciliatory attitude towards the Hun Sen regime. Such a rather swift move faced both approval and apposition. There was confusion among other nations concerned, public departments, the academics, and the media. The Chatichai move, however, was timely and eventually and partially led to the successful conclusion of the Cambodia problem.

It must also be mentioned here that the improved great-power relations after the assumption of Mikhail Gorbachev to the Soviet leadership in 1985 played an important part in the solution of the Cambodia problem. Gorbachev's adaptation of Soviet's relations with such major world actor as the United States and China was the case in point. The three great powers tended to agree to reduce their differences on certain conflicts, including Cambodia. On Cambodia, since the three were involved in the problem, though not in an equal proportion, their active participation in solving the problem led to the successful conclusion of the conflict.